

A Róma levél 7. fejezetének magyarázata

Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. (Róma levél 7:19)

Széles körben elterjedt az a nézet, hogy Pál a Róma levél 7. fejezetében magáról, illetve egy keresztény életéről beszél. Ez azonban azt jelentené, hogy egy keresztény a bűnnek alávetve nem tehetné a jót. Írásunkkal arra szeretnénk rámutatni, hogy csak akkor juthat valaki ilyen következtetésre, ha Pál magáról tett kijelentéseit, valamint a Róma levél összefüggését, s így végül az Újszövetség alapvető üzenetét figyelmen kívül hagyja.

Tartalom

- 1 Mit mond az Újszövetség a keresztény életről?
- 2 Mit ír Pál a maga életéről?
- 3 Ha Pál nem magáról, és nem is egy keresztényről beszél, akkor hogyan értsük ezeket a verseket?
- 4 Záró gondolatok

⚓ 1 Mit mond az Újszövetség a keresztény életről?

Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltök. (Róma levél 6:14)

De hála az Istennek, hogy csak voltatok a bűn szolgái, de szívetek szerint engedelmeskedtetek [...] (Róma levél 6:17)

Amikor valaki kereszténnyé válik, teljesen megváltoztatja a gondolkodását, a viselkedését, az akaratát és a tetteit.

Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. (Róma levél 12:1-2)

A Biblia új teremtésről beszél – **aki keresztény lesz, új emberré lesz.**

Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. (2 Korinthus levél 5:17)

Az új ember nem találja többé örömét a világi, bűnös dolgokban, hanem arra vágyik, hogy egész életében Istent dicsérje és teljes szívből Neki engedelmeskedjen. Amíg a világban éltünk, a bűnök szolgái voltunk. **Jézus megszabadított minket a bűn hatalmától és képessé tett arra, hogy Isten akaratát tegyük.**

Miután tehát megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgáivá lettetek. (Róma levél

6:18)

Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok. Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. *(Róma levél 8:12-14)*

A fenti igék világossá teszik azt, hogy a **Róma levél 7. részében leírt kilátástalan harc nem vonatkoztatható keresztényre**. A következő szembeállításból ez még egyértelműbbé válik:

Mit mond a Biblia egy keresztény életéről?	A Róma levél 7. fejezetében leírt ember állapota
Egy keresztényen nem uralkodik a bűn (Róma levél 6:14) [1] .	Ezzel szemben a Róma levél 7:14 szerint: „Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek.”
Istennek benne lakozó Lelke által képes a jót tenni (Efézus levél 2:10 [2] ; Titusz levél 2:14 [3]) .	Ellenben a Róma levél 7:18-ban ez áll: „Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs.”
A keresztény megszabadult a bűn és a halál törvényétől (Róma levél 8:2) [4] .	Ez egészen más, mint a Róma levél 7:23: „[...] de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.”

Ha a Róma levél 7. fejezetét a 6. és 8. rész összefüggésében olvassuk, annak jelentése még világosabb.

2 Mit ír Pál a maga életéről?

A 7. fejezetben ez áll:

[...] arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. *(Róma levél 7:18-19)*

Ha itt Pál magáról mint keresztényről beszélne, abból az következne, hogy képtelen volt a jót tenni, amit lehetetlen volna összeegyeztetni más, róla szóló igékkal. Anélkül, hogy azt állítanánk, Pál büntelen volt, tudhatjuk, hogy győzött a bűn felett és szent életet élt.

Az 1 Thesszalonika levélben biznyságul így ír magáról:

Ti vagytok a tanúim és az Isten: milyen szentek, igazak és feddhetetlenek voltunk közöttetek, akik hisztek. *(1Thesszalonika levél 2:10)*

Egy másik helyen ezt írja:

Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene! *(Filippi levél 4:8-9)*

Pál bátorítja a keresztényeket, hogy ültessék gyakorlatba mindazokat az erényeket, amelyeket az ő életében láttak. Ha követik a példáját, velük lesz a békesség Istene. Azt is mondja:

Legyetek a követőim *(görögül: utánzóim)*, mint én is követője vagyok a Krisztusnak. *(1 Korinthus levél 11:1)*

A Róma levél 7:9-ben is az látszik, hogy **nem a saját életéről ír**, amikor ezt mondja: „*Én pedig a törvény nélkül éltem valamikor.*” Pál zsidóként született, és már gyermekkorától fogva tanították őt a törvényre. Nem állíthatja azt magáról, hogy a törvény nélkül élt egy ideig.

A Filippi levélben ezt mondja magáról:

[...] nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus [...] *(Filippi levél 3:5)*

⚓3 Ha Pál nem magáról, és nem is egy keresztényről beszél, akkor hogyan értsük ezeket a verseket?

Pál ebben a részben hívőknek ír arról, hogyan ítékelhető meg a törvény egy keresztény szemszögéből, aki Jézusban megtapasztalta az üdvösséget. **Célja az, hogy rávilágítson arra a nagy különbségre, ami egy törvény alatt élő (zsidó) és egy kegyelem alatt élő (keresztény) ember között van.**

Az 1-6. versekben Pál leírja, hogy a zsidó-keresztények nincsenek többé a törvényhez kötve, hanem az új életben a Lélek szerint szolgálnak, és már nem az Írás betűje szerint. Ezt a gondolatmenetet vezeti tovább a 8. részben, ahol Istent dicséri a bűnöktől való szabadságért, amit Jézus nekünk akar ajándékozni (8:1-2). Az 5. versben Pál emlékezteti a zsidó keresztényeket arra az időre, amikor még a törvény alatt éltek („*Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt.*”). Mindez már a múlté, mert a 6. versben így ír: „*MOST azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket [...]*”.

A 7-13. versekben megerősíti, hogy a törvényt Isten adta. A törvény világosan mutatja, mi a bűn, de nem okozója annak, hanem a bűn jellegét teszi nyilvánvalóvá. Amikor jött a parancsolat, megmutatta, hogy a bűn valójában Isten törvényével szembeni ellenségeskedés.

A 14-25. versekben arról ír Pál, hogy bár a törvény megmondja, mit kell tenni, a bűn szolgátságából nem tud megszabadítani. Amikor a 19. versben azt írja, „*Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.*”, akkor ezt a gondolatot nem vonatkoztathatjuk abszolút értelemben az Ószövetség idejére, mert a hívők minden időben megtapasztalhatták Isten segítségét a bűn elleni harcban. Ismerünk olyan példákat, mint Ábrahám és Jób, akik hitből éltek, Isten előtt igaz emberek voltak, és őt Megváltójuknak tekintették: „*[...] feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat.*” (Jób 1:8) és „*Mert én tudom, hogy az én megváltóm él [...]*” (Jób 19:25).

Az Újszövetség a hit példaképeként állítja Ábrahámot a keresztények elé (Róma levél 4. rész, például a 3. vers: „*Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.*”; Galata levél 3:6–9, és azon belül például a 9. vers: „*Eszerint a hitből élők nyernek áldást a hívő Ábráhámmal.*”).

A következő zsoltáridézetek bizonyítják, hogy ószövetségi emberek megtapasztalták Isten közelségét és kegyelmét:

Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, URam, kősziklám és megváltóm! (Zsoltár 19:15)

Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok. Zsoltár 119:165)

Magukra a pogányokra, akik lelkiismeretük szerint éltek, sem illik az, hogy ne tudták volna tenni a jót. Pál a Róma levélnek a 2. rész 10.14–15 verseiben ezt írja:

[...] viszont dicsőség, tisztelet és békesség jut majd osztályrészül mindenkinek, aki a jót cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is! [...] Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, természetes eszük szerint cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmaguknak szabnak törvényt. Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe.

Pál is a lelkiismerete szerint élt megtérése előtt. Ez fejeződik ki az Apostolok cselekedetei 23:1b-ben („[...] *Atyámfiak, férfiak, én teljesen jó lelkiismerettel szolgáltam Istennek, mind e mai napig.*”) és a 2 Timóteus levél 1:3a-ban („*Hálát adok az Istennek, akinek őseimhez hasonlóan tiszta lelkiismerettel szolgállok [...]*”). Ezzel azt is világosan mondja, hogy a Róma levél 7. fejezetében nem a saját élettörténetét akarta leírni, és ezek a versek nem is a Krisztussal való találkozás előtti hitéletét tükrözik.

Azt a kifogást lehetne felhozni Pál ellen, hogy ebben a részben „én”-formában ír. Miért írt úgy, mintha róla lenne szó?

Az az **irodalmi eszköz**, amit Pál választott, hogy egy saját élettörténetét elbeszélő emberként ír, néhányaknak talán szokatlannak tűnik. A tartalmat azonban, amit közvetíteni akar, ez sokkal szemléletesebbé teszi, mint ahogy azt absztrakt megfogalmazással tehette volna. Az emberek helyzetét írja le:

- Mózes előtt a törvény nélkül (9. vers első fele)
- Mózes után a törvény alatt (9. vers második fele; 24. vers és 25. vers második fele)
- Jézus után a törvény nélkül, a Lélektől vezérelve (25. vers első fele és 8. rész)

Azért használja Pál ezt a stíluseszközt, hogy egyértelművé tegye a törvény alatt lévő emberek megváltásának szükségét. Nem egy konkrét emberről ír, hanem a törvénynek alárendelt életet ítéli meg **egy keresztény szemszögéből**, és kifejezi háláját a megváltásért.

A 24. versig végletekig kiélezi a probléma leírását. Ehhez tartoznak az olyan kifejezések, mint: „*Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.*”

vagy „Mert tudom, hogy énbennem [...] nem lakik jó [...]”. Ahogyan fentebb már írtuk, a Róma levél más igéivel összehasonlítva világos, hogy **Pál nem akarja az emberről azt tanítani, hogy semmi jóra nem képes**. Sokkal inkább olyan ember lelkületét fejezi ki, aki látva bűneit Isten előtt büntudattal, kétségbeesve keresi a megoldást („*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg [...]?*”).

A 25. vers első felében már kilátás nyílik a megoldásra, ami Jézus megváltásában van („*Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.*” – Károli Gáspár fordítás). A vers második felében még egyszer összefoglalja az egészet, majd a 8:1-től Jézus győzelméről és ezzel együtt a bűnökből és a halálból való szabadításáról ír.

⚓ 4 Záró gondolatok

Az Újszövetség világos szavai ellenére, amelyek arról beszélnek, hogy egy keresztény szent életet él, újra és újra találkozunk olyan emberekkel, akik a Róma levél 7. részét egy keresztény belső harcára vonatkoztatják, anélkül, hogy észrevennék, ezáltal olyan emberrel azonosulnak, aki nem él a megváltásban, és nem tapasztalja Isten erejét.

Ez a rész arról az emberről ír, aki akarta ugyan tenni a jót, de nem volt képes rá. Bűneit nem látta elfogadhatónak, hanem szenvedett attól, hogy képtelen a jót tenni. A fejezet verseit a vallásos világban gyakran és szívesen hozzák fel mentségül bűneikre: „Mert hiszen ez Pál életében is így volt...”

Az az értelmezés, mely szerint itt egy keresztényről van szó, teljesen leértékeli a megváltást. Hogyan lehetne megváltásról beszélni, ha az ember képtelen volna a jót tenni, és újra bűnei szolgátságának nyomorúságában találná magát?

Az Újszövetség világosan mondja:

Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek. (*Galata levél 5:16*)

Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: „Ha ti megtartjátok az én igémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” Ők ezt kérdezték tőle: „Ábrahám utódai vagyunk, és soha nem voltunk szolgálói senkinek: hogyan mondhatod hát, hogy szabadokká lesztek?” Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája. A szolga pedig nem marad a házban örökre: a fiú marad ott örökre. Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (*János 8:31-36*)

Kapcsolódó írások

Megszentelődés

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek.
2. Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.
3. [...] aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.
4. [...] mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.

© 2021 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.